

UZASADNIENIE

Powód J. K. domagał się zasądzenia od strony pozwanej kwoty 6765 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od 13 kwietnia 2019 r. oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu wskazał, że 2 lutego 2019 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ jego rower szosowo – wyczynowy T. S., a sprawca został ukarany mandatem karnym. Postępowanie likwidacyjne trwało ponad dwa miesiące i zakończyło się zawarciem ugody i uznaniem szkody całkowitej w rowerze powoda. Powód jest czynnym zawodnikiem kolarstwa amatorskiego startującym w wyścigach, w związku z tym wystąpił do ubezpieczyciela o wyrażenie zgody na wypożyczenie roweru zastępczego. Powód wskazał, że trenuje minimum 6 razy w tygodniu, a okres zimowy jest najważniejszy w przygotowaniach do sezonu letniego. Powód w związku z zaistniałą szkodą zmuszony był w czasie likwidacji szkody do korzystania z wynajętego roweru w dniach od 6 lutego do 11 kwietnia 2019r. Powód przedstawił stronie pozwanej fakturę obejmująca koszty najmu roweru za okres od 6 lutego do 14 lutego 2019r. i pozwana zapłaciła tę należność. Następnie powód przedstawił fakturę na kwotę 6765 zł brutto za okres od 15 lutego 2019r. do 11 kwietnia 2019r. tj. 55 dni za 123 zł brutto. Pozwana odmówiła wypłaty odszkodowania w pozostałym zakresie.

Strona pozwana Towarzystwo (...) z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Strona pozwana przyznała, że jest odpowiedzialna za skutki zdarzenia z 2 lutego 2019r. oraz, że wypłaciła powodowi kwotę 492 zł za 4 dni najmu roweru. Pozwana zakwestionowała zasadność najmu roweru zastępczego za czas dłuższy, wskazując że naprawa roweru mogła być dokonana w ciągu 3 dni roboczych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód J. K. 2 lutego 2019 r. jechał swoim rowerem szosowo – wyczynowy T. S. na terning i na rondzie w K. przy zbiegu ulic (...) został potrącony przez pojazd osobowy. Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnoprawnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej. Ubezpieczyciel prowadził postępowania likwidacyjne co do szkody w mieniu powoda pod nr (...) /2019r. W toku postępowania likwidacyjnego powód nie wyrażał zgody na uznanie szkody częściowej w rowerze, wskazując, że uszkodzona została rama roweru i element ten nie nadaje się do naprawy. Ostatecznie strony 5 kwietnia 2019r. zawarły ugodę w przedmiocie szkody w rowerze, uznając szkodę całkowitą. Odszkodowanie zostało powodowi wypłacone 10 kwietnia 2019r.

Okoliczności bezsporne.

Powód J. K. jest czynnym zawodnikiem kolarstwa amatorskiego i w sezonie zwykle uczestniczy w co najmniej 10 wyścigach. Rower uszkodzony w kolizji był jedynym rowerem wyczynowym powoda przeznaczonym do treningów, umożliwiającym mu przygotowanie się do sezonu w 2019r. Powód wystąpił do strony pozwanej o zgodę na wynajęcie roweru zastępczego na czas trwającego postępowania likwidacyjnego. Strona pozwana zaproponowała powodowi stawkę 70 zł brutto za dobę, lecz powód poinformował stronę pozwaną, że nie ma możliwości, aby za taką stawkę wynająć rower o wymaganym parametrach i zwrócił się, do strony pozwanej, aby mu dostarczyła taki rower. Ostatecznie powód wynajął rower zastępczy marki T. (...) za cenę 123 zł brutto za dobę i korzystał z tego roweru w okresie od 6 lutego 2019r. do 14 lutego 2019r. oraz od 15 lutego 2019r. do 11 kwietnia 2019r. Wynajmujący – (...) – Serwis (...) – W.” w K. - wystawił fakturę na nr (...)2019r. na kwotę 6765 zł za okres najmu roweru od 15 lutego 2019r. do 11 kwietnia 2019r.

Powód w 2019r. wystąpił w ok. 15 wyścigach, w tym w cyklu wyścigów szosowych VIA D., w amatorskich wyścigach S. G. Piastowskich oraz trzech wyścigach o tytuł mistrza Polski. Powód w sezonie 2019r. zdobył tytuł G. Szosowego Wicemistrza Polski. Sezon w 2019r. rozpoczął się 7 kwietnia 2019r. zaś przygotowania trwały całą zimę. Powód bezpośrednio po zdarzeniu przez kilka dni, z uwagi na obrażenia ciała, nie mógł trenować, lecz już od 6 lutego 2019r. powrócił do treningów.

Strona pozwana przez cały czas trwania postępowania likwidacyjnego informowała powoda, że warunkiem uznania szkody całkowitej w rowerze jest pozostawienie tego roweru w stanie nienaruszonym wraz z osprzętem i pozostawienie tych przedmiotów do dyspozycji ubezpieczyciela.

Dowód:

- przesłuchanie powoda k. 113;
- Faktura (...) k. 50;
- wiadomości mailowe przesłane przez powoda do pozwanej w dniu 06.02.2019r. oraz 13.02.2019r. k. 26, 27,28;
- pismo strony pozwanej z 27.03.2019r. i z dnia 03.04.2019r. k. 22, 43;
- wydruki wyników z zawodów w roku 2019r., w których uczestniczył powód k. 125 – 142.

Powód pismem z 12 kwietnia 2019r. wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 6765 zł i dołączył do wezwania fakturę Vat.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty k. 49.

W tak ustalonym stanie faktyczny Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako zasadne podlegało uwzględnieniu w całości co do należności głównej oraz w zasadniczej części co do odsetek.

Według art. 822 § 1 k.c., powstanie obowiązku zapłaty przez zakład ubezpieczeń (ubezpieczyciela) odszkodowania z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakłada powstanie odpowiedzialności ubezpieczonego, czyli samego ubezpieczającego lub osoby, na której rzecz ubezpieczający zawarł umowę ubezpieczenia, za szkody wyrządzone osobom trzecim. Zobowiązanie do zapłaty odszkodowania z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ma więc ze swej istoty charakter akcesoryjny, tylko zatem wtedy, gdy ubezpieczony stanie się zgodnie z przepisami prawa cywilnego odpowiedzialny za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej, dochodzi do powstania odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń wobec tej osoby z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Zakres odpowiedzialności ubezpieczonego wobec osoby trzeciej wyznacza co do zasady zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (por. np. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2005 r., III CZP 99/04, OSNC 2005, nr 10, poz. 166 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r., II CKN 353/99, nie publ.). Akcesoryjny, wynikający z art. 822 § 1 k.c., charakter zobowiązania ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej potwierdzają w odniesieniu do obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przepisy art. 23, 34, 35 i 36 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm. - dalej: "ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych" lub "u.u.o."). W myśl tych przepisów, na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, do której zawarcia obowiązany jest posiadacz bezpośrednio eksploatujący pojazd (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2005 r., III CZP 99/04), zakład ubezpieczeń jest zobowiązany, w granicach ustalonej sumy gwarancyjnej, do zapłaty odszkodowania za szkodę na osobie lub w mieniu wyrządzoną w związku z ruchem pojazdu, objętą odpowiedzialnością posiadacza (art. 436 § 1 zdanie pierwsze lub art. 436 § 1 zdanie drugie k.c.). Odpowiedzialność za szkody wyrządzone ruchem wszelkich pojazdów mechanicznych oparta została na zasadzie ryzyka (art. 436 k.c. w związku z art. 435 k.c.). Uzasadnieniem tej zaostrzonej odpowiedzialności jest przede wszystkim szczególnie i wzmożone niebezpieczeństwo jakie wiąże się z użyciem tych środków komunikacji.

W tak ukształtowanej odpowiedzialności posiadacza pojazdu mechanicznego przesłanki stanowią powstanie szkody w mieniu lub na osobie, spowodowanie szkody przez ruch mechanicznego środka komunikacji, oraz związek przyczynowy między szkodą a ruchem pojazdu. Szkada wywołująca odpowiedzialność z tytułu ryzyka musi być wyrządzona przez ruch mechanicznego środka komunikacji. Ponadto pomiędzy działaniem sprawcy szkody a skutkiem tego działania musi zachodzić związek przyczynowy (opisany w art. 361 kc). W Świetle tego zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa swojego działania.

Szkodą w mieniu jest wszelki uszczerbek majątkowy. Przy ustaleniu wysokości szkody należy posługiwać się przyjętą w piśmiennictwie i orzecznictwie teorią różnicy. Oznacza to, że dla ustalenia wysokości szkody zestawia się obecną wartość samochodu z tą, jaką by on przedstawiał gdyby nie było wypadku (tak, G. Bieniek, Odpowiedzialność cywilna za wypadki drogowe, Warszawa 2006 str.140). Zasada pełnego odszkodowania w ujęciu kodeksu cywilnego przejawia się w tym, że naprawienie szkody obejmuje zarówno straty jakie poszkodowany poniósł, jak i korzyści które mógł osiągnąć gdyby mu szkody nie wyrządzono. Zgodnie z art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła.

W orzecznictwie sądów, w tym Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, że za normalne następstwo zniszczenia pojazdu należy uznać konieczność czasowego wynajęcia pojazdu zastępczego w okresie, gdy szkoda nie została jeszcze naprawiona. Postulat pełnego odszkodowania przemawia więc za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych, potrzebnych na czasowe używanie zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek zniszczenia, z tym że tylko za okres między dniem zniszczenia a dniem, w którym poszkodowany może nabyć analogiczny pojazd, nie dłuższy jednak niż za czas do zapłaty odszkodowania.

W oparciu o powyższe należało podzielić pogląd powoda, że pełne odszkodowanie w niniejszej sprawie obejmować powinno rzeczywiście poniesione i uzasadnione koszty najmu roweru zastępczego. W okolicznościach tej sprawy bezspornym było, że powód jest czynnym zawodnikiem kolarstwa amatorskiego i w dniu zdarzenia jechał na codzienny trening, by przygotować się do sezonu w 2019r. Powód wyjaśnił, że treningi muszą być systematyczne i pomimo kontuzji doznanych w zdarzeniu z 2 lutego 2019r., powód już 6 lutego 2019r. powrócił do treningów. Powód wykazał, że w sezonie 2019r. uczestniczył w co najmniej 10 – 15 wyścigach i odnosił sukcesy. Rower uszkodzony w kolizji był jego jedynym rowerem wyczynowym przeznaczonym do treningów.

Niezrozumiałe i niekonsekwentne jest stanowisko strony pozwanej. Pozwana uznała bowiem co do zasady roszczenie powoda o zwrot kosztów najmu roweru zastępczego i wypłaciła mu odszkodowanie za okres pierwszych 8 dni najmu tj. od 06.02. do 14.02.2019r. W odpowiedzi na pozew pozwana zarzuciła, że rower powoda mógł być naprawiony w ciągu trzech dni. Jednocześnie w pismach 27.03.2019r. i z dnia 03.04.2019r strona pozwana informowała kategorycznie powoda, że warunkiem uznania szkody całkowitej w rowerze jest pozostawienie tego roweru w stanie nienaruszonym wraz z osprzętem do dyspozycji ubezpieczyciela. Skoro spór pomiędzy stronami dotyczył kwestii zasadniczej tj. czy szkoda ma charakter szkody częściowej, czy jest szkodą całkowitą i powód nie miał możliwości do dnia 10 kwietnia 2019r. (tj. do dnia wykonania ugody i wypłaty odszkodowania) podjąć jakichkolwiek czynności zmierzających - czy to do naprawy roweru, czy też nabycia nowego - to w pełni uzasadnionym było uprawnienie powoda do korzystania z roweru zastępczego w tym czasie. Skorzystanie z wynajętego roweru pozwoliło powodowi uchronić się przed utratą całego sezonu kolarskiego w 2019r., co byłoby dla czynnego zawodnika ogromną stratą. Podkreślić przy tym należy, że strona pozwana nie kwestionowała stawki najmu, gdyż jak wynika z treści e – maili powoda, pozwana nie miała możliwości zagwarantowania powodowi roweru zastępczego w niższej stawce.

Mając powyższe na uwadze uwzględniono powództwo w całości co do roszczenia głównego.

Jednocześnie Sąd orzekł o należnych odsetkach ustawowych od zgłoszonego roszczenia w oparciu o art. 481 § 1 k.c., 455 k.c. oraz art. 817 k.c. i 14 ust. 1 uoc w myśl którego zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Powód w odniesieniu do kosztów najmu roweru zastępczego zgłosił szkodę w dniu 12 kwietnia 2019r., zatem świadczenie powinno być

spełnione w terminie 30 dni od zgłoszenia tj. najpóźniej do 12 maja 2019r., zaś pozwana pozostawała w opóźnieniu od 13 maja 2019 r. i od tego dnia powód zasadnie żądał zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie, zaś żądanie odsetek ustawowych za opóźnienie za okres od 13 kwietnia 2019r. do 12 maja 2019r. podlegało oddaleniu.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c. Powód wygrał proces w zasadniczej części i poniósł jedynie koszty postępowania w wysokości 400 zł z tytułu opłaty sądowej od pozwu, zatem należało zasądzić od strony pozwanej na rzecz powoda zwrot tych kosztów w całości.